

πενδυτῶν, ἤκουσε τοιαύτην ὀχλοβοὴν ἠχηρῶν γελώτων, ὥστε ἐπέστρεψεν οὐκ αὖτε δύσθυμος.

Τὸ δωμάτιόν του — ἦτον ἴσως ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν παρέμενεν ἐν αὐτῷ πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας — τῷ ἐφάνη ῥυπαρόν. Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν κατακίτρινα ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἡ ἐστία ἦτο πλήρης πτυσμάτων καὶ λειψάνων σιγάρων, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπικαλυπτούσης τὰ ἐπιπλα κόνεως ἠδύνατό τις νὰ ἐπιγράψῃ τὸ ὄνομά του.

Παρτήρησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τοὺς τοίχους, ἐφ' ὧν ὁ περιώνυμος λογαχοφόρος ἱππεὺς τῆς Λεϊψίας εὕρισκεν ἑκατοντάκις ἐνδοξὸν θάνατον· εἶτα δ' ὅπως διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του ἐπεθεώρησε τὴν ἱματιοθήκην του. Καὶ εὗρε πλήθος τετρημένων θυλακίων, τετρημένων περινημίδων, καὶ χιτῶνων ἄνευ κομβίων!

— Μοῦ χρειάζεται μία ὑπηρετρία, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Εἶτα ἀνεμνήσθη τῆς μικρᾶς χολῆς.

— Ἰδοὺ τί θὰ κάμω. Θὰ ἐνοικιάσω τὸ πλαγινὸν δωμάτιον· ὁ χειμῶνας πλησιάζει καὶ ἡ μικρὰ θὰ παγόνῃ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν. Θὰ φροντίξῃ διὰ τὰ ἐνδύματά μου, τὰ ἀσπροβέρουχά μου, θὰ σκουπίξῃ. Αἱ!

Ἀλλὰ νέφος ἐπεσκίασε τὴν θελκτικὴν ταύτην εἰκόνα τῆς οἰκικῆς εὐημερίας. Ὁ λοχαγὸς ἐνεθυμηθῆ ὅτι ἀπέιχε πολὺ ὁ καιρὸς τῆς πληρωμῆς τῆς τριμηνίας του, καὶ ὅτι ὁ λογαριασμὸς του ἐξωγοῦτο καταπληκτικῶς ἐν τῷ καφεναίῳ τοῦ Προσπέρ.

— Δὲν ἔχω ὅσα μοῦ χρειάζονται, ὠνειροπόλει μονολογῶν. Καὶ ἐν τούτοις μὲ κλέπτουν ἐκεῖ κάτω, εἶμαι βέβαιος. Ἡ τροφὴ εἶνε πολὺ ἀκριβὴ, κ' ἐκείνος ὁ διστραμμένος ὁ γεροκτηνίατρος, παίξει ὡσὰν διάβολος. Ὅστω ἡμέρας τώρα ἐγὼ πληρώνω τὰ ποτά του. Βέβαια. Θὰ κάμω καλλίτερα ἴσως νὰ ἀναθέσω εἰς τὴν μικρὰν νὰ ψωνίξῃ. Βούτημα μὲ καφέ τὸ πρωτὸ, φαγητὸν τὸ μεσημέρι, ξηροφάγι τὸ βράδυ. Ζωὴ στρατιωτικὴ, τέλος πάντων. Εἶμαι συνειθισμένος· ἐγὼ εἰς αὐτά.

Τετέλεσται· ἡ ἀποψὶς αὕτη τοῦ βίου τὴν εὐηρέσει σφόδρα. Ἐξελθὼν εἶδεν ἀκριβῶς τὴν οἰκοδόποιαν κτηνώδη, χονδρὴν χωρικὴν, καὶ τὴν μικρὰν ἀνάηρον, ἀνακινούσας ἀμφοτέρως ἐν τῇ αὐτῇ κοπιᾷ διὰ δικράνων.

— Εἰζεύρει νὰ ῥάπτῃ, νὰ πλύνῃ, νὰ μαγειρεύῃ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ποιὰ; Ἡ Φαννίτσα; Διατί μ' ἐρωτᾶτε;

— Εἰζεύρει ὀλίγον ἀπὸ ὅλα αὐτά;

— Ἀκούει ἐκεῖ; αὐτὴ ἐβγάκε ἀπὸ τὸ ὄρφανο-τροφεῖο τοῦ μαθαίνουον μέσα ἀπὸ ὅλα.

— Πές μου, κοριτσάκι μου, προσεῖπεν ὁ λοχαγὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ κοράσιον, δὲν σοῦ προξενῶ φόβον, αἱ; Δὲν εἶν' ἔτσι; Αἱ, κυρὰ, μοῦ τὴν παραχωρεῖς ἐμένα τὴν μικρὰ; μοῦ χρειάζεται μία ὑπηρετρία.

— Ἄν τὴν τρέφῃς καὶ τῆς κάμνῃς καὶ ῥεῦχα διατί ὄχι;

— Τότε σύμφωνοι. Νὰ, λάβε εἰκοσι φράγκα. Ἔως τὸ βράδυ νὰ ἔχῃ ἓνα φουστάνι καὶ ἓνα ὑπόδημα. Αὐριο διορθήσομεν τὰ λοιπὰ.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔστυρε φιλικῶς τὸ ὠτίον τῆς Φαννίτσας, ὁ λοχαγὸς ἀπεμακρύνθη καταχυχαριστημένος.

— Θὰ γεῖνῃ ἀνάγκη νὰ κόψω μερικὰς μπίραις, καὶ μερικὰ ἀψίνθια, ἐσκέπτετο, καὶ νὰ μὴ παίξω πικέτο μὲ τὸν ἱατρόν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει λόγον, ἔκαμα χρυσῇ δουλειᾷ.

Δ'

— Λοχαγέ, εἰσθε λιποτάκτης!

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀποστροφή, δι' ἧς οἱ πιστοὶ θαμῶνες τοῦ καφεναείου Προσπέρ προσηγόρευον τοῦ λοιποῦ τὸν λοχαγόν, οὕτως αἱ εἰς αὐτὸ ἐπισκέψεις καθίσταντο ὁσημέραι· σπανιώτεροι.

Διότι ὁ δυστυχὴς λοχαγὸς δὲν εἶχε προῖδει πάσας τὰς συνεπείας τῆς ἀγαθῆς του πράξεως. Διὰ τῆς παύσεως τῆς πρωϊνῆς ἀψίνθου, κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήτῃ τὰς ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῆς Φαννίτσας μικρὰς δαπάνας· ἀλλὰ πόσων ἄλλων μεταβῆναι εἶχεν ἀνάγκη ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἀπρόοπτους δαπάνας τοῦ νέου του βίου! Ἡ μικρὰ κόρη εὐγνωμοσύνης ἔμπλεως προσεπάθει νὰ διατρονώσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ζήλου τῆς. Τὸ δωμάτιον μετέβαλεν ἤδη ὄψιν. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν διηυθετημένα καὶ καθαρῶτατα, ἡ ἐστία εὐπρεπῆς, αἱ πλάκες τοῦ ἐδάφους ἔλαμπον, καὶ αἱ ἀράχνη δὲν ὑφαινον πλέον τὸν ἰστόν των ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ Πονιατόβσκη. Ὅτε ἐπέστρεφεν ὁ λοχαγὸς, ὁ ζῶμος προσεκάλει αὐτὸν διὰ τοῦ ἀρῶματός του ἀπὸ τῆς κλίνης, καὶ ἡ θεὰ τῶν ἀχνίζόντων φαγητῶν ἐπὶ τῆς χονδροειδοῦς μὲν ἀλλὰ χιονώδους ἐπιτραπέζιου ὀθόνης, παρά πινάκιον καθαρῶτατον καὶ κοχλιάρια, μαχαίρια, καὶ περόνια στίλβοντα, ἤνοιγε τέλειον πλέον τὴν ὄρεξίν του. Ἡ Φαννίτσα ἐπαφραεῖτο τῆς θυμηθίας τοῦ κυρίου τῆς, ὅπως τῷ ὁμολογήσῃ κυρσίαν τινὰ φιλοδοξίαν τῆς. Ὑπῆρχεν ἀνάγκη πυροστάτου διὰ τὴν ἐστίαν, ἐν ἣ ἀνῆπτετο τώρα πῦρ, σκευὸς τι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν γλυκισμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπετύγγανε τόσον. Καὶ ὁ λοχαγὸς, ὅστις ἐμειδία ἀκούων τὴν αἴτησιν τοῦ κορασίου, καὶ ὅστις ἠσθάνετο ἑαυτὸν κυριεύμενον ὁσημέραι ὑπὸ τῶν ἐξέων τοῦ αἰκοκῆρη, ὑπέσχετο ὅτι θὰ σκεφθῆ, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀντικαθίστα τὰ εὐώδη σιγάρα του διὰ πενταλέπτων σιγάρων, δὲν ἐπαίξεν ἐκαρτε, ἡ ὑπέβαλλεν ἐαυτὸν εἰς τὴν στέρησιν τοῦ τρίτου ποτηρίου τοῦ ζύθου του ἢ τοῦ δευτέρου ποτηρίου τοῦ μαρσακίρον.

Ἡ πάλιν ὑπῆρξε μακρὰ, ὑπῆρξε σκληρὰ. Πλειστάκις κατὰ τὴν ὥραν ὀρεκτικῶς τινος, ἀπαγορευομένου ὑπὸ τῆς οἰκονομίας, ἐν ᾧ ἡ διψα ἐξήραινεν τὸν λάρυγγά του, ὁ λοχαγὸς ἠρωϊκὸν κα-